

KORAY AVCI ÇAKMAN

ALMARPA'NIN GİZEMİ

2011
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

 tudem

2011 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Birincilik Ödülü

KORAY AVCI ÇAKMAN

ALMARPA'NIN

GİZEMİ

ALMARPA'NIN GİZEMİ

© 2012, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Koray Avcı Çakman
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK RESMİ: Gözde Eyce
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2012
On Altıncı Baskı: Şubat 2020 (3000 adet)
(İlk on beş baskı toplam 57.000 adet)

ISBN: 978-605-285-323-8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2011 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Birincilik Ödülü

KORAY AVCI ÇAKMAN
ALMARPA'NIN
GİZEMİ

Koray Avcı Çakman

Henüz küçücük bir çocukken en yakın arkadaşımı kitaplar... Develer tellal idi, pireler berber; kâh güldüm, kâh düşündüm onlarla beraber. Tatillerde *Alice* beni *Harikalar Diyarı*'na davet ederdi. Göbeğini hoplata hoplata gülen tavşanla, yumurta adamla onun sayesinde tanıştım. Herkes uykudayken *Güliver* çalardı kapımı, "*Haydi Cüceler ve Devler Ülkesi'ne!*" derdi. Her kitap yeni bir serüvendi, her biri beni düş dünyalarında gezdirdi. Hiç terk etmedi beni hayal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Hâlâ en yakın arkadaşımıdır kitaplar. A bir de kediler, köpekler, çiçekler, kuşlar ve yıldızlar... Yazmayı da sevdim okumak kadar. Yazmak benim için gizemli bir yolculuğa çıkmak. Yazmak düş dünyasında kanat çırpılmak...

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Yengeç Yazar** (fabl-öykü)
- Dere Tepe Efsane** (şiir/öykü)
- Masal Dolu Anadolu** (şiir/öykü)
- Sahibini Arayan Keman** (öykü)
- Gülen Sakız Ağacı** (öykü)
- Bambaşka Bir Dünya** (öykü)
- Dedemin Uçan Dairesi** (öykü)
- Sıra Sana da Gelecek** (öykü)
- Nanni Küçük Farenin Büyük Maceraları** (roman)
- Yedikır'ın Kuşları** (roman)
- Hayal Küre** (roman)
- Almarpa'nın Gizemi** (roman)
- Keşif Kulübü-Türkiye'nin Kalbi Ankara** (roman)

Bölümler

Karetta Efsanesi	7
Çikolatalı Çorba	10
Kuşçu ve Çiko	16
Yelkovan Kuşlarının Efsanesi	21
Kaan'ın Mektubu	23
Kuşçu Bey	26
Gizemli Kaunos	30
Ayaklı Göl	32
Bu Adamlar da Kim?	39
Kaunos'un Gübreleri	50
Eski Püskü Sandık	54
Bir Şaşkın Karetta	59
Meraklı Hubara Kuşu	69
Sığıla Ağaçları	73
Ünlü Şaşkın	81
Gizem Çözülüyor mu?	87
Mösyö Kuşçu	92
Kuşçu Kayıp	100
Mavi Gagalı Pelikan	107
Çift Taraflı Operasyon	111
Fransız Parfümü	132
Kuşçu'nun Hikayesi	139
Martı Efsanesi	148

Pamuk anneanneme...

KARETTA EFSANESİ

Bundan beş bin yıl önce geçmiş zaman hayaletleri değil, sizin benim gibi insanoğulları yaşardı Kaunos'ta. İnsanoğlu kâh toprağı kazdı, kâh taşı taş üzerine koydu, kendine evler, hamamlar inşa etti. Çalıştı çalıştı da, bedeni gibi ruhu da yoruldu. Bedeni dinlendirmesi kolay da, ruh bu... Dinlenir mi öyle kolay kolay?

Dinlendirmek için yorulan ruhunu, tiyatroyu icat etti insanoğlu. Ama biraz da taklit merakından... Bilinmez insan mı papağandan öğrendi taklidi, papağan mı insandan. Şaşırıp kalmayın anlattıklarım. Tüm o koca koca antik tiyatrolarda, kim bilir ne oyunlar sergilendi. Belki de çoban kralı taklit etti. Şişman, zayıfı... Erkek, kadını... Saf, kurnazı...

İnsanın seyircisi yalnız insan mı? Kuşlar da insanlar kadar meraklı. Hele kanca gagalı, bembeyaz tüylü albatroslar yok mu, hepsinden meraklı. İşte Kaunos'un antik tiyatrosunda sahnelenirken oyunlar, tiyatronun insansız yerlerine konup da dinledi albatroslar...

Dinledi dinlemesine de albatros bir garip kuş. Denizde nasıl hızlı ve çevikse karada da bir o kadar hantal! Uçuşa geçebilmek için upuzun piste ihtiyaç duyar. Ee o da çaresiz, oyunun sonunu bekledi. Ta ki insanlar gidip de amfileri boşaltana kadar...

Insanoğlu gidince upuzun amfide hız kazandı da ancak öyle havalandı albatroslar. Duyduklarını gördüklerini de uçup karşı kıyıya Dalyan'daki üstü taş gibi sert, altı sünger gibi yumuşak olan kaplumbağaya anlattı. Ne yapsın kaplumbağa, işi gücü karada. Bekler denizden bir kuş gelse de gezip gördüğü yerleri anlatsa. Ama ne fırtına kuşlarının, ne de geveze martıların anlattıkları çekti dikka-tini, albatrosun anlattığı kadar.

Hem de ne anlatmak... Albatros, izlediğı tiyatroyu baştan sona ballandıra ballandıra anlattı. Başka başka gün gelip başka başka oyunlar da aktardı. O anlattıkça değil kaplumbağa, herkes meraklandı. Fırtına kuşları pırrr diye havalandı. Onlar da antik tiyatroya varıp oyunu seyre daldı. Ama zavallı kaplumbağanın kanadı yok ki uçsun. Uçup da ah bir kerecik, karşı kıyıya konsun!

Ne yapsın kaplumbağa? Kederinden hasta oldu. Fırtına kuşu da albatrosa kızdı. Dedi ki: "Beğendin mi yaptığını?" Albatros dedi ki: "Sen nasıl gezip gördüğünü anlattıysan ben de öyle yaptım. Gezdim gördüm de anlattım." Fırtına kuşu acıdı kaplumbağanın hâline... Dedi ki: "Bir çare bulalım şu zavallının derdine." Sonunda sazlıktan eğilip bükülür ama kolay kolay kopmaz bir saz kopardılar. Sazın bir ucunu albatros tuttu, diğer ucunu da fırtına kuşu. Kaplumbağa da sımsıkı ısırıldı sazı tam ortasından. Hop diye havalandı dört kanat üç baş...

Yeşil mavi Dalyan Kanalı'ndan geçerken, sudan yansıyan ışıkların hipnotize eden cazibesi kaplumbağanın gözlerini kamaştırdı. Baktı baktı da şaştı. İşte o anda kararını verdi:

"Belki de bu yüzden düştüm yola. Gerek yok artık ne sahneye, ne oyuna. Gerçek mutluluk aşağıda, bu türkuaz renkli güzel sular da!" diyerek ağzını açmasıyla, düşmesi bir oldu suya. Deniz kucak açtı bu kabuklu canlıya, kaplumbağa da çabucak alıştı suda yaşamaya. Zamanla rengi su gibi yeşile çaldı. Günler günler sonra

artık solungaçları bile vardı. Dost oldu balıklarla, yuva yaptı kayalıklara. Ama karayı da unutmadı. Yılda bir kere yumurtlamak için de olsa kıyıya çıktı. Pinpon topu gibi yumurtalarını kumsalın güvenli kollarına bırakıp, sonra tekrar sulara daldı.

ÇİKOLATALI ÇORBA

“Sayın yolcularımız yemek salonumuzda servisimiz başlamıştır. Afiyet olsun!”

Kondüktör koridor boyunca zili çalarak duyuru yaptığı sırada Kaan kompartımanda burnunu cama dayamış, tüm bu yaşadıklarının bir rüya olmasını ve birazdan uyanmayı diliyordu. Ama değildi işte! Hiçbir rüya bu kadar uzun sürmezdi ki. Kızgındı ve mutsuz hissediyordu kendini...

Annesi, “Haydi çocuklar toparlanın, yemeğe!” dedi.

Kardeşi her zamanki gibi, “Bana ne ya, ben yemiycem işte!” diye mızıldanmaya başlamıştı bile.

“Sen de çorba içersin,” dedi Işıl Hanım o yumuşacık sesiyle.

“Çikolatalı çorba içicem o zaman!”

Kaan tüm öfkesini kardeşinden çıkarmak istercesine, “Çikolatalı çorba olmaz şapşal!” dedi.

“Şışşt Kaancığım, kardeşine şapşal deme!”

Kaan tren yolculuklarına da, trenin camından dışarıyı izlemeye de bayılırdı. Otomobilin camından bakıldığında metrelerce asfalt ve metal bariyerler görülürdü; oysa trenin camından bakarken insan kendini sanki doğanın içinde uçuyormuş gibi hissedirdi. Bu nedenle tren yolculuklarında yediği yemeklerin tadı bile bir başka güzel gelirdi ona ve ne zaman babaannesine

gidecek olsalar, “Baba n’olur arabayla gitmeyelim. Trene bine-
lim,” derdi.

Şimdiyse ne önündeki yemekten, ne de yol boyu akıp giden manzaradan zevk alıyordu. Rayların kenarına dizilmiş el sallayan köylü çocuklarına bile sinir olmuştu. ‘*Aptal şeyler n’olacak! Hiç tanımadıkları birilerine el sallayacak kadar aptallar işte!*’ diye geçirdi içinden. Öfkesi onu esir almış gibiydi. Hayat ona son derece zor ve belirsizliklerle dolu geliyordu.

Oysa tam bir hafta öncesine kadar ne güzeldi yaşamı... En yakın arkadaşı Eren’le birlikte aylardır bekledikleri oyun CD’si sonunda çıkmış; hemen satın alıp evde saatlerce oynamışlardı. Şimdi yalnız Eren’den değil, tüm arkadaşlarından, okulundan, sokağından, hatta evinden bile ayrılıyordu.

“Yeni evimizi çok seveceksiniz, orası daha güzel,” demişti babası. Ama Kaan, bunu söylediğinde babasının değil yeni evlerini, gidecekleri ilçeyi bile henüz görmediğini çok iyi biliyordu.

Aslında her şey babasının işten çıkarılması yüzünden olmuştu.

“Yeter artık, tükendim bunca zaman elin adamlarına çalışmaktan, en ufak bir krizde koyuveriyorlar kapının önüne. İligimi kemiğimi kuruttu bu şirketler. Zaten ne zamandır çağırıp duruyordu Sıtkı. İş bayağı ilerletmiş. İlla sen de gel ortak olalım, büyüyelim, diyordu. E o da biliyor organik tarımdan benim ne kadar çok anladığımı... Kolay mı, tam on beş yılımı verdim bu işe ben!” demişti babası. Üniversiteyi bitirip ziraat mühendisi olduğundan beri bunun hayalini kurduğunu, şimdi eline bir fırsat geçtiğini söylemişti.

O gece annesi ve babası uzun uzun konuşmuşlardı. Daha

doğrusu, babası konuşup durmuş, annesi de dinlemişti. Kaan da tüm bu konuşulanlara kulak misafiri olmuştu.

“Hem fena mı? Sen hep yazılarını deniz kenarında yazmanın hayalini kurduğunu söylemez misin? İşte, elimize bir fırsat geçti. Bunun için yaşlanmayı beklememize gerek yok artık. Hem benim iş sayesinde çocuklar domates gibi kokan domates, yamru yumru leziz mi leziz patates, mis gibi elma ve armut yiyecekler,” diye de eklemişti.

Kaan daha fazla dayanamayıp odasından çıkmış ve “Ben hiçbir yere gitmek, yamru yumru patates, buruşuk domates falan da yemek istemiyorum!” demişti.

“Ne buruşuğu oğlum, domatesin hasını yiyeceğiz orada. Burada meyve sebze değil, plastik yiyoruz vallahi.”

“İstemem ben! Bunca zamandır plastik değildi de şimdi mi kötü oldu yediklerimiz?” dedi Kaan kendini ağlamamak için zor tutarak. “Siz nereye giderseniz gidin, gelmiyorum. Ben burada kalacağım!”

Ama on yaşındaysanız hayat hiç de kolay değildi sizin için. Kendi kendinize kararlar alıp gelecek planları yapamaz; aksine, büyüklerinizin sizin için yaptıkları planlara uymak zorunda kalırdınız. Karar verilmişti bir kere!

Babası her şeyi paketleyip götürülen nakliye şirketlerinden biriyle anlaşmıştı anlaşmasına ama her zamanki gibi annesinin titizliği tutmuş, “Aman bunları biz saralım! Kırarlar falan,” demişti. Böylece eşyaları kolileme işi nerdeyse iki hafta sürmüştü. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi kardeşi, “Bana ne ya, ben Pufi’yi de götüreceğim!” diye tutturamaz mı...

Pufi, kardeşinin yatağının hemen yanı başındaki duvara yapıştırılmış, üzerinde ayıcık olan kocaman bir çıkartmaydı. Arda iki yaşına girdiği gün annesinin bir arkadaşı getirmişti.

Annesi ve babası, “Ama onu duvardan çıkaramayız ki!” deseler de söz dinlemediler. “Bana ne! Ben Pufi’siz uyuyamam. Onu burada bırakmam işte!” diye tutturmuştu Arda. Kaan onu yapıştırdıkları günü hatırladı. Az kavga etmemiști o gün anne ve babasıyla, ben odamda aptal bir ayı çıkartması istemem, diye. Tabi her zamanki gibi Arda ter ter tepinmiş ve sonunda Kaan, çıkartmanın kardeşinin yattığı tarafa yapıştırılmasına razı olmak zorunda kalmıştı. O gün bugündür, Arda her gece yatmadan önce, “İyi geceler Puficik!” der ve öyle uyurdu.

Kaan, ‘*Ne Pufi’ymiş ama!*’ diye düşünüyor ve anne babasının bulacakları çözümlerini merak ediyordu. Duvarı söküp götürülecek halleri yoktu ya! Babası çaresiz, o hafta sonu neredeyse şehirdeki tüm büyük yapı marketlerini dolaşıp mavi şapkalı, elinde koca bir bal kavanozu olan, komik suratlı bir ayı çıkartması arayıp durdu. Marketlerden birindeki satıcı, “Efendim bakın, pandalı olan var, üstelik bu fosforlu panda karanlıkta parlıyor,” demişti. İlhan Bey son derece ciddi bir tavırla, “Yoo, panda olmaz! Ayı... Komik suratlı, dil çıkarana ayı çıkartması istiyorum,” deyince de ona garip garip bakmıştı satıcı. Neyse ki İlhan Bey sonunda tıpatıp aynısından bulamasa da Pufi’ye çok benzeyen bir çıkartma bulmayı başardı. Eve dönünce de, yorgun ama neşeli bir sesle, “Tamamdır, Pufi’yi de alıyoruz giderken,” dedi Arda’ya. Kaan o akşam, ‘Acaba ben de Arda gibi tepine tepine avazım çıktığı kadar bağırsam, babam vazgeçer mi şu taşınma işinden?’ diye düşünmekten kendini alamadı.

“Netten her gün konuşalım,” demişti Eren. “Yeni oyunlar çıkar çıkmaz CD’leri bana yollamayı unutma sakın!” demişti Kaan ve iki dost uzun uzun sarılıp vedalaşmışlardı.

Babası, “Ben gidip evi bir düzene sokayım, siz üç gün sonra gelirsiniz,” diyerek onlardan önce yola çıkmıştı. Kaan da

istemeye istemeye annesi ve kardeşiyle birlikte trene binmiş ve yeni yaşamına doğru yola koyulmuştu. Hayatında ilk kez okul değiştirmek zorunda kalıyordu. Ya sınıfta onu dışarlarsa? Ya Metin gibi olursa? Okul aılıalı bayağı olmuştu, belki de çoğu dersten öndeydi yeni gideceği sınıf. ‘*Ya birinci yazılıları olmuşlarsa? ff yoksa beni peş peşe bir sürü yazılıya mı sokarlar?*’ diye düşünüp endişelenmekten alamadı kendini...

Kaan’ın dalgın bir şekilde tabağındaki köftelerle oynadığını gören annesi, ‘Anlaşılan demiryolu şirketinin aşçıları bu kez leziz yemekler yapamamış Kaan,’ dedi.

‘Canım yemek istemiyor.’

‘Oğlum yapma böyle! Hem bak, kardeşine de kötü örnek oluyorsun, tabağındakini bitir lütfen.’

Arda bu lafı duyar da hiç durur mu? ‘Bana ne ya! Abim bitirmezse ben de bitirmem!’ dedi hemen.

Kaan hışımla kaşığını tepeleme doldururken, ‘Sanki ben ne yaparsam hep aynısını yapıyorsun da!’ diye söylendi ve ‘Al işte yiyorum bak, ama sen de benim gibi ye!’ diyerek kaşıktakilerin hepsini bir çırpıda ağzına atıverdi. Arda da onu taklit etti.

‘şşşşişt oğlum! Vur deyince öldürüyorsunuz! Yavaş yiyin boğazımıza kaçacak.’

Kompartımana döndüklerinde hemen yattılar. Kaan o gece rüyasında kendini bir lde tek başına gördü. Bu uçsuz bucaksız ldeki tek şey, tıpkı kovboy filmlerindekine benzeyen koskocaman dikenli kaktslerdi. Ama rüyası, bir filmden çok bilgisayar oyununu andırıyordu. Kaan kaktslerden birinin yanına yaklaştığı anda kaktüs ‘*Bonus!*’ diyerek toprağın içine gmlverdi. Kaan şaşkın şaşkın, ‘*Bu da nesi?*’ diyerek bir diğer kaktüsün yanına yaklaştığındaysa kaktüs, ‘*1899 puan toplar-*

sanız yalnızlıktan kurtulursunuz!’ dedi ona dikenlerini sallayarak...

Sabah annesinin o tatlı sesiyle uyandığında gördüğü saçma sapan rüyayı hatırladı ve ‘Herhâlde hiçbir bilgisayar oyunu bu kadar aptalca olmaz!’ diye geçirdi içinden.

Garda onları babasıyla birlikte dedesi de karşıladı. Babası, “Bayılacaksınız eve! Düşündüğümde de güzel. Üstelik ev sahibi bize bahçede tam üç tavuk bile bırakmış. Yani yakında leziz köy yumurtaları yiyebileceğiz,” dedi.

Kaan, ‘Babam sürekli yiyeceklerden bahsediyor. Anlaşılan burada kocaman birer göbek yapana kadar organik şeylerden yiyeceğiz,’ diye düşündü.

Dedesi dedi ki: “Bizim İlhan’a, ‘oğlum madem tarlada çalışacaksın, bizim köy ne güne duruyor? Oradan bir tarla buluverirdik sana’ dedim ama ‘biz çoktan kiraladık tarlaları ortağım,’ dedi. Bizim zamanımızda köyden şehre göçerlerdi iş için. Anlaşılan şimdi her şey tersine döndü!”

Babaannesi yine döktürmüştü leziz yemekleri... Kaan içinden, ‘Aslında dedem haklı, burada kalsak daha iyi. Tarlaysa burada da tarla var,’ diye geçirdi. Köyceğiz’de kimseyi tanımıyordu. Babası evin içindeki tadilatın hâlâ devam ettiğini söylediğinden ancak bir hafta sonra yola koyuldular.

KUŞÇU VE ÇIKO

Yeni evleri gerçekten de güzeldi. İlk defa kardeşiyle paylaşmak zorunda olmadığı, kendisine ait bir odası olmuştu Kaan'ın. Üstelik nerdeyse eski odasından bile büyüktü burası. *'Bu da bir şeydir. Sonunda Pufi'den ve her şeyi karıştıran ufaklıktan kurtuldum!'* diye düşündü.

Anaokulundan beri eve hep servisle gelip gittiğinden şimdi ki okulunun yürüme mesafesinde olması başta ona biraz garip geldi. Ama Köyceğiz Gölü'nün kıyısından yürüyerek gitmek çok keyifliydi. Derslerde öyle korktuğu gibi fazla ilerlememişlerdi. Hatta pek çok konuda bayağı gerideydiler. Ne demişti Sıtkı Amca: "Burada her şey ağır işler!" Kaan başta bunun ne demek olduğunu pek anlamamıştı ama artık yavaş yavaş anlıyordu. Taşrada yaşam, şehirdesine kıyasla daha yavaş akıyordu, ama sanki daha sakin ve daha huzurluydu. Bu da doğrusu epey hoştu.

Okulda da nerdeyse herkes onu dostça karşılamıştı. Oysa eski okulunda durum hiç de böyle olmazdı. Sınıfa yeni geleni ilk önce dışlarlar, öyle hemen gruba sokmazlar; ancak zaman geçtikçe, eğer kendini sevdirebilirse kucak açarlardı. Kaan geçen yıl sınıfa yeni gelen Metin'i düşündü. Arkadaşları gibi o da Metin'e başta kötü ve soğuk davranmıştı. Şimdi bunu pişmanlıkla hatırlıyordu.

KORAY AVCI ÇAKMAN

ALMARPA'NIN GİZEMİ

Efsaneler canlanıyor...

Kaunos, Köyceğiz'in ayaklı gölü, sığla ağaçları...
Kareta Karettalar, mavi Ege ve kuşlar...
İlginç ve çarpıcı efsaneler.
Dostluk, gizem ve macera...

www.tudem.com

f t i tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-323-8

9 786052 853238